

Hồi 23**Nỗi Lòng Mỹ Nhân**

Có tiếng gõ cửa phòng.

Tiêu Đạt vội dùng tay lau qua vầng trán đầm mồ hôi, sau đó vừa dùng tấm chăn đắp kín người Thượng Quan Sơn vừa hỏi vọng ra:

- Ai?

Có tiếng Thượng Quan Phụng gay gắt:

- Ở đây ngoài hai ta và người còn ai khác mà người hỏi? Phụ thân ta thế nào rồi?

Tiêu Đạt cười thầm, miệng bảo:

- Sao lại không còn ai? Nếu là vậy, phiền tử tự thân đi tìm một vị đại phu cho: Đệ đâu dám tháo thứ, tùy tiện rút mẩu kiếm ra khỏi người lệnh tôn?

Nàng đập mạnh vào cửa:

- Sao lại thế? Mở ra! Vì nếu cần tự tay ta sẽ rút mũi kiếm đó cho gia phụ!

Tiêu Đạt thản nhiên bảo.

- Nếu tử dám thì đệ đâu có tư cách gì ngăn lại? Chỉ có điều, mũi kiếm cắm khá sát vào tâm thất, nếu không có đại phu hoặc ai đó am tường y thuật thì đệ e rằng hành vi mạnh động của tử sẽ dẫn đến hậu quả khó lường! Tử muốn vào cứ vào!

Và Tiêu Đạt tiến đến mở rộng cửa để nhìn thấy Thượng Quan Phụng đang tái mắt nhìn, Trầm Khuê cũng tái mặt y như vậy.

Không thấy ai động đậy, Tiêu Đạt hất hàm:

- Thế nào? Hoặc tử hoặc Trầm cô nương phải tìm ngay một vị đại phu cho. Một trang viện rộng lớn như thế này làm gì không có người lưu ngụ, tử hãy đi mà nhờ họ!

Thượng Quan Phụng chỉ còn biết chực khóc, lúc Trầm Khuê thẫn thờ bảo:

- Nơi đây làm gì có người? Còn như đi tìm đại phu, thú thật, ta và Phụng tử hoàn toàn không thông thuộc địa hình, biết đại phu ở đâu mà tìm?

Tiêu Đạt thất sắc:

- Không thông thuộc địa hình? Chúng tỏ nhị vị cũng không biết rõ ai là chủ nhân của ngôi trang viện? Nếu không vậy sao nhị vị còn tùy tiện vào? Nhị vị sao lại quá bất cẩn như vậy?

Thượng Quan Phụng khóc thật. Vừa tẩm tức khóc nàng vừa lấy ra mảnh hoa tiêu lúc nãy trao cho Tiêu Đạt:

- Bọn ta đâu phải bất cẩn? Tất cả là do Văn Hiệp chỉ điểm.

Tiêu Đạt giật nảy mình, cầm ngay mảnh hoa tiên và đọc thành tiếng những gì Lệnh Hồ Trung lưu tự:

"Tiểu huynh đệ nhã giám!"

Lệnh Hồ Trung biết tùy tiện thế này là không đúng. Nhưng do tình thế có biến chuyển bất ngờ, nên Lệnh Hồ mỗ đành mạo muội tự sắp đặt tất cả cho tiểu huynh đệ.

Trước hết, tiểu huynh đệ cứ yên tâm theo dấu hiệu này mà tìm đến và tạm thời lưu ngụ ở tề xá một thời gian. Hy vọng đây là quãng thời gian đủ cho tiểu huynh đệ tìm chút nghỉ ngơi bên cạnh hai mỹ nhân như có duyên tiền định với tiểu huynh đệ. Đồng thời cũng là quãng thời gian cho tất cả mọi người cùng hiểu rõ về nhau, hiểu tất cả!

Sau đó, khi Lệnh Hồ mỗ kịp bố trí tất cả thật chỉnh chu, ắt sẽ có người đưa tin đến cho tiểu huynh đệ theo như mỗ từng nói chúng ta sẽ hội diện với nhau tại Thái Hồ. Không chậm lắm đâu, chỉ mười ngày là nhiều.

Lệnh Hồ Trung cắn bút.

T. B: Sao tiểu huynh đệ không nhân dịp này thử chiêm nghiệm về công phu Dao Quang? Vì mỗ nghĩ Dao Quang cũng là một trong thất vị của Thất Tinh, tất thế nào cũng có liên quan đến Kiếm Thiên Tuyên của tiểu huynh đệ! Còn như tiểu huynh đệ nếu có chút nghi ngờ nào về mỗ sẽ tự giải thích. Lệnh Hồ Trung."

Vờ như vẫn đang ngẫm nghĩ, Tiêu Đạt cười thầm:

"Hoá ra hai nàng vì ngượng với chữ thiên duyên tiền định nên báo nhau giấu ta mảnh hoa tiêu này? Cũng đáng để hai nàng một mẻ sợ hoảng vía! Hà... hà..."

Đoạn Tiêu Đạt cau mặt nhìn cả hai:

- Nghĩa là lúc đệ đuổi theo kẻ lạ mặt, đã có người xuất hiện, giải thích và bảo nhị vị cứ làm theo lời dặn trong mảnh hoa tiên?

Trầm Khuê gật nhẹ đầu:

- Cũng là người người định đuổi theo!

Tiêu Đạt giật mình:

- Thật ư? Chao ôi, vậy là thân thủ của người đó thật vô lượng. Làm thế nào Lệnh Hồ Trung lại có tay chân bộ hạ vào loại có bản lãnh cao minh thế này?

Thượng Quan Phụng vẫn chỉ lo lắng cho thân phụ. Nàng bối rối:

- Văn Hiệp có lẽ đã sắp đặt sẵn nên không thể biết gia phụ lâm cảnh ngộ này. Bây giờ quanh đây không có lấy một bóng người, chúng ta biết tìm đại phu ở đâu?

Tiêu Đạt vẫn trấn trở và hỏi theo ẩn ý riêng:

- Nhị vị có thử tìm chưa? Lẽ nào trong ngôi trang viện này hoàn toàn không có lấy một người?

Trầm Khuê đáp nhẹ, có lẽ vì lo cho Thượng Quan Sơn và nhất là lo cho Thượng Quan Phụng vẫn cứ bồn chồn hoảng sợ:

- Bọn ta tìm kỹ rồi! Văn Hiệp đã sắp đặt đủ cả, và nếu cần chúng ta dù lưu lại đây lâu hơn vẫn không sợ thiếu bất kỳ vật thực gì!

Thượng Quan Phụng giẫm chân tức tối:

- Gì cũng có nhưng lại thiếu một vị đại phu!

Không thể để Thượng Quan Phụng lo lắng hơn, Tiêu Đạt đặt một ngón tay lên môi, sau đó thì thào:

- Lệnh tôn kể như bình ổn rồi! Đừng gây kinh động! Hãy để lệnh tôn nghỉ ngơi lại sức!

Lập tức cả hai cũng tròn mắt nhìn Tiêu Đạt. Họ nửa mừng nửa nghi.

Dù vậy, tự biết là sắp có chuyện bất ổn, Tiêu Đạt vờ nghiêm mặt và nhẹ nhàng lách người ra ngoài, bước ngang qua mặt hai nàng như thể không có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Đạt bước đi nhưng vẫn dỏng tai về phía sau và Tiêu Đạt nghe cả hai cùng rón rén bước vào phòng giở tấm chắn để nhìn qua Thượng Quan Sơn.

Điều gì đến phải đến, Tiêu Đạt thật sự phát hoảng khi chợt nghe có tiếng bước chân hai nàng đuổi nhanh phía sau.

“Chạy là thượng sách!”

Vừa kêu thầm như thế Tiêu Đạt vừa hối hả lao đi.

Thật đúng như Tiều Đạt đoán, hai nàng đã đuổi theo.

“Vút! Vút!”

Chưa hết, khi đến một địa điểm có thể nói là khá xa nơi Thượng Quan Sơn cần nghỉ, Tiều Đạt liền nghe Thượng Quan Phụng thét vang:

- Tiểu tử kia còn không mau đứng lại! Ngươi còn chạy nữa chớ trách Thượng Quan Phụng này độc ác, phải dùng ám khí để lấy mạng ngươi!

Mặc, Tiều Đạt cứ chạy!

Đến lượt Trầm Khuê cười từng tiếng lạnh lùng:

- Hừ! Trừ phi ngươi không muốn bọn ta nhìn mặt thì cứ tiếp tục chạy. Bằng không, hừ, ngoan ngoãn đứng lại cho bọn ta hỏi tội! Hừ!

Chạy thì thừa sức nhưng đâu thể chạy mãi? Tiều Đạt đành chọn giải pháp đối mặt với hai nàng, thà một lần cho mãi mãi mọi lần!

Nào ngờ, Tiều Đạt chỉ vừa mới quay lại thì:

- Tiểu tử muốn chết! Xem kiếm!

“Véo...”

Chưa hết.

- Ngươi to gan thật đấy! Hay ngươi tưởng sẽ đối phó nổi Đao Kiếm Hợp Bích? Xem đao của Trầm gia!

“Ào...”

Cùng một lúc bị kiếm đao vây công trong khi không có lấy một tấc sắt trong tay, Tiều Đạt chỉ còn cách vừa nhảy tránh vừa hô hoán:

- Như thế này sao được? Nhị vị bảo hỏi tội thì phải để cho tại hạ giải thích! Còn như muốn thử giao chiêu, ối... tại hạ không có khí giới. Đấu như thế này quả thật bất công!

Chỉ suýt đâm trúng Tiều Đạt thôi là đủ cho Thượng Quan Phụng cười đắc ý:

- Dùng kiếm chiêu của ngươi để trị lại ngươi, chưa bao giờ Thượng Quan Phụng ta được phen hả hê như thế này! Đỡ!

“Véo...”

Trầm Khuê quyết không chịu kém, cũng thét lạnh lùng:

- Phụng tử nói rất hay, muội cũng đang có cảm nghĩ tương tự! Hãy xem Nhất Dao Du Hồn!

“Ào...”

Tiêu Đạt đành vận dụng toàn bộ tuyệt kỹ kinh công để lúc tránh bên này lúc né bên kia và luôn tìm dịp biện minh:

- Nhị vị biết đối gạt tại hạ, sao đến lượt tại hạ gạt lại, nhị vị còn lấy đó làm gì? Dừng tay ngay! Nếu không tại hạ chẳng thể tránh mãi được đâu!

Thượng Quan Phụng bật rít:

- Đó chính là điều mà ta và Trầm Khuê đang chờ đợi! Thử xem người còn tránh được bao lâu nữa nào! Đỡ!

“Véo...”

Trầm Khuê càng lúc càng tỏ ra hung hăng:

- Vạn Thắng Uy Phong Dao có tất cả bảy chiêu. Và chiêu càng về sau này càng lợi hại, liệu người tránh đến chiêu thứ mấy nào? Nhị Dao Tuyet Hồn đây! Đỡ!

“Ào...”

Kiểm chiêu của Thượng Quan Phụng là do Tiêu Đạt chỉ điểm nên khả dĩ Tiêu Đạt còn có thể liệu phương lẩn tránh. Riêng đao pháp của Trầm Khuê tuy có kém về lực đao, nhưng sự biến hoá khôn lường, khiến Tiêu Đạt buộc phải luôn đề mắt nếu không muốn tự lãnh nhận một đao không hề có dấu hiệu nương tay của cô nương họ Trầm. Tiêu Đạt lần này phải quát:

- Phải chăng nhị vị buộc tại hạ phải động thủ? Ôi chao... Vạn Thắng Dao quả lợi hại!

Trầm Khuê bật cười:

- Chưa đâu, đây chỉ là Nhị Dao. Bây giờ là Tam Dao Đoạt Hồn đây! Ha... ha...

“Ào...”

Nhìn đao quang cuộn đến từ phía tả, phía hữu lại bị Thượng Quan Phụng chong kiếm chọc chờ và chỉ cần Tiêu Đạt sơ hở thì tuyệt kiếm Thiên Tuyên liền xuất phát, Tiêu Đạt buộc phải hoàn thủ:

- Đã là vậy, nhị vị hãy cẩn trọng! Xem chiêu!

Tiêu Đạt nhả kiếm, đẩy một vầng tử quang vào đao quang của Trầm Khuê.

“Vù...”

Thượng Quan Phụng liền khuấy đảo trường kiếm:

- Hay lắm! Trầm Đao Thượng Kiếm! Đánh!

"Véo..."

Cùng một lúc với chiều kiếm uốn lượn trên cao của Thượng Quan Phụng, đao pháp của Trầm Khuê cũng biến đổi, chuyển thành Long Cổn Địa Đao uy hiếp hạ bàn của Tiêu Đạt.

"Ào..."

Biết rõ đây là Đao Kiếm Hợp Bích, Tiêu Đạt vội thu kinh và uốn người nhảy ngược về sau.

"Vút!"

Thượng Quan Phụng chớp thời cơ lao đến:

- Khai Kiếm Bế Đao! Đánh!

"Véo..."

Đã có khai kiếm chiếm lĩnh phía trước, Tiêu Đạt liền đoán ngay tất phải có một chiêu đao phong bế lối thoát từ phía sau, một chiêu Đao Kiếm Hợp Bích thật lưỡng toàn. Tiêu Đạt đành lạng người qua tả.

"Vụt!"

Nào ngờ lại nghe Thượng Quan Phụng quát:

- Tả Diện Đao Hữu Diện Kiếm! Đánh!

"Véo...!"

Bị uy hiếp ở hai bên tả hữu, Tiêu Đạt chỉ còn cách tung người lên cao.

"Vút!"

Và thế là:

- Quả như bọn ta dự liệu! Hãy xem Đao Kiếm Liên Hoàn Vạch Thiên Môn! Ha... ha...

Cả kiếm và đao liền từ dưới cuộn lên tạo thành một thiên la địa võng thực thụ chờ lấy mạng Tiêu Đạt!

Chợt hít một hơi thật dài, Tiêu Đạt trầm giọng hô vang:

- Nhị vị định lấy mạng tại hạ thật sao? Xin đắc tội! Đỡ!

Chộp tay vào và mở tay ra, Tiêu Đạt chộp và mở như thế vài lượt là đủ tạo ra một lực đạo uy mãnh từ trên cao quật xuống.

“Ầm!”

Hai nàng bị chấn kinh đẩy rơi xuống và sắc mặt thì tái nhợt.

Tiêu Đạt thất kinh, cũng vội trầm xuống, miệng lo lắng hỏi:

- Thượng Quan tỷ, Trầm cô nương! Nhị vị có sao không?

“Vù...”

Tiêu Đạt hỏi xong thì cũng vừa vắn hạ thân xuống giữa hai nàng.

Hai nàng vụt nhìn nhau mỉm cười.

Biết nguy, Tiêu Đạt hối hả lùi lại thì đã muộn.

Thượng Quan Phụng và Trầm Khuê cùng quát lên một lúc:

- Đỡ!

- Chạy đi đâu!

“Véo...”

“Ào...”

Bị lâm vào tình thế này, giả như hai nàng không chịu nương tay thì Tiêu Đạt chỉ còn mỗi một cách là nộp mạng.

Bất đắc dĩ, Tiêu Đạt quát:

- Hãy cẩn trọng voi tuyệt chủng Khai Dương!

“Vù...”

“Bùng! Bùng!”

Hai nàng cùng lão đảo và từ từ khuyu xuống.

Ngỡ hai nàng chỉ giả vờ, như mới vừa rồi đã giả vờ, Tiêu Đạt tuy hạ thân xuống nhưng vẫn cẩn trọng tiến thật chậm về phía họ.

Chợt phát hiện Thượng Quan Phụng với sắc mặt nhợt nhạt và có chút huyết rỉ ra ở khoe môi, Tiêu Đạt hồn bất phụ thể vội chạy đến:

- Thượng Quan tỷ...

Đang như người bất động vì hôn mê, Thượng Quan Phụng bỗng chồm lên và cười khúc khích:

- Binh bất yếm trá, ta thừa biết ngươi không đủ nhẫn tâm mà! Ha... ha...

Tiêu Đạt đành thở dài và bất động trong tư thế khom người vì đang chực cúi xuống:

- Kế của tử quá trá nguy! Đệ thà bại còn hơn cứ nhẫn tâm nhìn tử và Trầm cô nương mãi nằm yên như đã bị nội thương nghiêm trọng.

Đã tiến đến và đứng ngay phía sau Tiêu Đạt, Trầm Khuê lạnh giọng, đưa thanh âm vào ngay tai Tiêu Đạt:

- Ngươi đừng giả vờ. Nếu thật sự lo lắng cho bọn ta như vậy sao ngươi còn dám giả trò khiến bọn ta phải một phen khiếp đảm vì quá lo cho Thượng Quan thúc?

Tiêu Đạt đáp và không chút hy vọng nào thuyết phục hai nàng:

- Cũng tại nhị vị tỏ ra thần bí, khiến tại hạ muốn am hiểu nội tình ở trong trang viện này buộc phải dùng cách đó thôi. Bằng không tại hạ làm sao biết Lệnh Hồ Trung đã giả những trò gì và sau này sẽ có những thủ đoạn nào nữa!

Thượng Quan Phụng tuy bĩu môi tỏ ra không hề tin vào lời nói của Tiêu Đạt, nhưng chính ánh mắt nàng lại có dấu hiệu nghi hoặc:

- Văn Hiệp vẫn luôn ở bên cạnh ngươi cho dù gặp bất kỳ cảnh ngộ nào. Không lý nào ngươi lại đa nghi, cho mọi sự sắp đặt của Văn Hiệp ở đây là có mưu toan bất lợi cho chính ngươi?!

Vậy là chính ánh mắt nàng đã cho Tiêu Đạt một ít hy vọng. Tiêu Đạt bảo:

- Không phải chỉ gần đây, theo chuyện xảy ra ở Ngoại Long Cương mà tại hạ tỏ ra nghi ngờ Lệnh Hồ Trung. Trước đó nữa tại hạ đã nghi ngờ.

Trầm Khuê chuyển đến phía trước Tiêu Đạt:

- Ngươi giải thích rõ xem nào?

Hy vọng càng lúc càng tăng cao, Tiêu Đạt hỏi hai nàng:

- Thiết Phi Cao, nhị vị biết gì về nhân vật này?

Thượng Quan Phụng ứng tiếng:

- So về thân phận, Thiết Phi Cao phải gọi ta là sư tử. Do đó ta biết khá rõ về y.

Tiêu Đạt chớp mắt, biểu lộ sự nôn nóng:

- Đệ cũng am hiểu phần nào! Họ Thiết nguyên là đệ tử của lệnh thúc và lệnh thúc từng gặp sát hoạ toàn gia, có phải tỳ cũng biết như vậy? Sau đó thì sao? Họ Thiết đã có những thái độ gì? Hành tung của y thật sự ra sao? Tỳ hiểu như thế nào chứ?

Thượng Quan Phụng bối rồi thấy rõ:

- Nếu những gì người quan tâm chính là những câu hỏi này thì thú thật do từ lâu họ Thiết hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc với bốn môn Thái Cực, chủ yếu là do sở trường có phần mâu thuẫn, nên đến cả gia phụ e cũng khó biết rõ động tĩnh của y.

Trầm Khuê chợt hỏi Thượng Quan Phụng:

- Sở trường mâu thuẫn là như thế nào?

Tiêu Đạt đáp thay:

- Phụ thân của Thượng Quan tỳ vẫn giữ nguyên sở học sư truyền, là thiện dụng kiếm. Còn ân sư của họ Thiết tuy là bào đệ của Môn chủ Thái Cực Môn nhưng lại thích sử đao. Đao nặng và kiếm nhẹ, đó là chỗ mâu thuẫn ắt có của hai sở học này!

Thượng Quan Phụng tuy gật đầu tỏ ý thừa nhận những gì Tiêu Đạt vừa giải thích đều đúng, nhưng bỗng dừng lại hỏi:

- Người đang nói về Văn Hiệp cơ sao lại đề cập qua chuyện của Thiết Phi Cao?

Tiêu Đạt thở ra nhẹ nhẹ:

- Vì Thiết Phi Cao luôn hiện diện đúng lúc, mỗi khi có Lệnh Hồ Trung xuất hiện. Tuy vẻ ngoài họ tỏ ra không có mối liên quan.

- Nghĩa là thế nào?

Nghe hai cùng hỏi như thế, Tiêu Đạt biết cơ hội phân minh giải thích đã đến gần, nên hỏi ngược lại:

- Nhị vị nhận định thế nào về bản lãnh của nhân vật đã trao mảnh hoa tiên của Lệnh Hồ Trung?

Hai nàng nhìn nhau, sau đó Trầm Khuê hất mặt hỏi Tiêu Đạt:

- Người hỏi tiếp đi!

Tiêu Đạt khẽ háng giọng:

- Còn thân thủ của nhân vật đã đảm nhận vai trò người giữ cổng của ngôi trang viện này thì sao? Cao minh hay không cao minh?

Thượng Quan Phụng bắt đầu nghi ngại:

- Còn gì nữa không?

Tiêu Đạt cười lạt:

- Còn! Đó chính là ngôi trang viện này, một nơi như Lệnh Hồ Trung tự nhận là nơi lưu ngụ của y. Nhị vị không nhận ra Lệnh Hồ Trung đã gián tiếp thừa nhận y chính là chủ nhân nơi này sao? Và đáng kinh ngạc hơn, y cũng là chủ nhân của hai nhân vật có thân thủ cao minh đáng ngờ mà tại hạ vừa đề cập! Phải chăng Thiết Phi Cao cũng là thủ hạ của y? Vậy y thật sự là ai, có thân phận thế nào?

Lời lẽ của Tiêu Đạt càng lúc càng khiến hai nàng hoang mang. Đã vậy, Tiêu Đạt lại còn hỏi thêm hai nàng một câu tối hậu:

- Và khi đã hiểu như thế, nhị vị có đồng ý với tại hạ rằng người có thân phận và hành tung kỳ bí như Văn Hiệp Lệnh Hồ Trung thì mỗi hành vi của y chúng ta nên cân nhắc cẩn trọng?

Hai người hoàn toàn ngớ người và hầu như không biết phải đáp như thế nào.

Chợt có một âm thanh bỗng hiển hiện đáp thay:

- Không sai! Thật ta không biết phải cảm kích như thế nào vì nhờ người mà ta có thêm nhiều nhận định về một nhân vật có quá nhiều điều bí ẩn là Văn Hiệp! Ha... ha...

Thượng Quan Phụng và Trầm Khuê cùng quát:

- Ai?

- Kẻ nào dám to gan lên đột nhập vào đây?

Trong khi đó, Tiêu Đạt do nhận ra thanh âm của nhân vật vừa lên tiếng nên hốt hoảng bảo hai nàng:

- Hãy mau giải khai huyết đạo cho tại hạ! Ôi... chậm mất rồi!

Đúng như Tiêu Đạt than, Hoàng Vị Thanh đã xuất hiện với một ngọn hoả khí quá quen thuộc với bọn Tiêu Đạt ba người, mà y đang cầm khư khư trên tay. Hoàng Vị Thanh mỉm cười:

- Đúng vậy! Bọn người đúng là đã chậm mất rồi! Ngoan ngoãn nào! Tiểu tử thì huyết đạo đã bị khống chế, quá tốt! Còn nhị vị mỹ nhân thì dường như đang bị chút ít nội thương? Tuy không nghiêm trọng nhưng dẫu sao cũng làm cho hai nàng khó có thể đối phó với Hoàng Vị Thanh này, nhất là với ngọn hoả khí này đây! Ha... ha...

Trầm Khuê tái mặt:

- Hoàng Vị Thanh! Ta vẫn thường gọi ngươi và Tả Hải Đường là huynh trưởng. Hành động của ngươi lần này là có ý gì đây?

Hoàng Vị Thanh cười nụ:

- Trầm muội không biết thật sao? Được, ta sẽ cho Trầm muội biết. Nhưng trước hết phiền muội hãy tạm tránh xa tiểu tử ra. Nhanh nào, vì ta thật sự không muốn phải nhờ vật này uy hiếp muội! Bước qua một bên nào!

Y đang hướng ngọn hoả khí vào Trầm Khuê, nhất là lúc y thấy Trầm Khuê cứ lưỡng lự như không muốn thực hiện theo mệnh lệnh của y!

Cảm thấy có cơ hội, Thượng Quan Phụng chợt cử kiếm lao nhanh đến:

- Ác tặc, đỡ!

Tiêu Đạt giật thót mình, kêu:

- Đứng mạnh động! Ôi...

Quả nhiên đúng như Tiêu Đạt đoán, Hoàng Vị Thanh chớp động thật nhanh:

- Tiềm tỳ to gan!

Y phát kinh bằng tất cả lòng phẫn nộ:

"Ầm!"

Choang!

Thượng Quan Phụng đã bị thương tổn nội lực sau một lúc lâu cùng Trầm Khuê vây đánh Tiêu Đạt. Do đó cử động của nàng khá chậm khiến chiêu tuyệt kiếm Thiên Tuyền cũng mất đi lợi hại vốn có. Đó là nguyên do khiến nàng không những bị chấn bay thanh kiếm mà bản thân còn bị té ngổn với thương thế không phải nhẹ.

Trầm Khuê kêu thất thanh:

- Phụng tỳ...

Hoàng Vị Thanh chợt gằn giọng:

- Muội thử nhích động dù chỉ nửa bước chân xem? Muội mà làm thế đừng trách ta sao quá nặng tay với muội!

Trầm Khuê đau xót nhìn Thượng Quan Phụng:

- Nhưng Phụng tỳ có thể chết, nếu ngươi không cho ta đến chăm sóc!

Y cười:

- Mọii đừng xem thường ta như vậy! Làm sao ta nỡ để một giai nhân xinh đẹp như nàng ấy phải chết? Yên tâm đi và hãy bước tránh qua một bên nào. Rồi tự ta sẽ chăm sóc cho Phụng tử của nàng! Hà... hà...

Buộc phải bước tránh xa Tiêu Đạt khi cứ bị Hoàng Vị Thanh dùng ngọn hoả khí hung hiểm uy hiếp, Trầm Khuê bật rít:

- Nếu ngươi dám gây tổn hại nào dù nhỏ cho Phụng tử ta quyết không tha thứ cho ngươi!

Hoàng Vị Thanh bật cười:

- Thật thế sao? Chỉ sợ mọii không còn cơ hội thôi. Ha... ha...

Và y chớp động thân hình lao ập vào Trầm Khuê trong tiếng thở dài thất vọng của Tiêu Đạt:

"Vút!"

Y quay qua Tiêu Đạt sau khi đã chế trụ huyết đạo Trầm Khuê:

- Sao ngươi thở dài? Người sợ chết hay tiếc nuôi vì không biết hưởng thụ vật trời đã ban tặng cho ngươi?

Y vươn tay điểm thêm vài huyết đạo trên người Tiêu Đạt. Sau đó y cười hăng hắc:

- Thật ta không thấy ai ngu xuẩn như tiểu tử ngươi! Công phu ngươi có thừa, sao lúc này ngươi không đối xử mạnh tay hơn với hai nàng? Vì ngươi thương hoa tiếc ngọc ư? Chậc...! Nếu là ta, thay vì phụng phí sức lực để quần thảo như ngươi đã làm, ta sẽ để dành sức đó cho hai nàng được nếm mùi phong lưu! Chứ đâu như ngươi Ha... ha...

Y tiến lại gần Thượng Quan Phụng đang ngồi như kiệt lực và nói tiếp những gì đang nói:

- ... Phải chăng vì ngươi không hiểu biết nên không nhìn ra tình ý của ả này qua đầu mày khoé mắt đã dành cho ngươi? Chà, nghe bọn ngươi cứ đệ đệ tử tử mà ta điên tiết cả lên. Tử đệ thì tử đệ, mỗi ngọn đã dâng tận miệng, mà nàng ta nguyện ý mới lạ chứ, vậy mà lại không biết hưởng thụ. Quả là ngu xuẩn chưa từng thấy! Ha... ha...

Phát hiện Hoàng Vị Thanh sắp có những cử chỉ sàm sỡ với Thượng Quan Phụng, Tiêu Đạt bật quát:

- Người không được đụng chạm đến nàng. Bằng không, chỉ cần ta thoát hiểm, ta sẽ phanh thây người làm trăm mảnh!

Y liền quay trở lại, không động gì đến Thượng Quan Phụng thật! Y cười cười với Tiêu Đạt:

- Người không nói ta cũng biết! Vì cũng là nam nhân với nhau. Ta biết, người vốn cũng có tình ý với ả Thượng Quan, ta đâu nỡ chiếm đoạt vu vật vốn thuộc về người? Nhưng phần Trầm Khuê thì... hi... hi...

Y tiến lại gần Trầm Khuê với sắc mặt đầy dục vọng.

Trầm Khuê thất kinh kêu lên:

- Người không được chạm đến ta!

Y khựng người:

- Sao vậy? Ta không xứng với muội sao? Hay muội cũng chút tư tưởng về tiểu tử? Nay muội đừng quên tiểu tử đã có Phụng tử của muội. Tiểu tử có, lẽ nào ta không có? Hà... hà... Đừng cự tuyệt ta nào! Hi... hi...

Tiêu Đạt trợn mắt đến muốn rách cả khoé:

- Hoàng Vị Thanh! Trước mặt ta người không được giở trò đòi bại. Người mà chạm đến nàng...

Y quay ngoắt lại:

- Sao? Người làm gì còn tư cách để ngăn cản ta? Hay người nghĩ Trầm muội của ta cũng thuộc về người? Đừng tham lam như thế! Nếu muốn, sao lúc nãy người không chế ngự cả hai, rồi muốn làm gì thì làm? Hay người vờ như người quân tử, lòng thì muốn mà làm thì chẳng dám làm, đến nỗi sự ngu xuẩn của người phải khiến người như thế này? Hừ! Ta sẽ chạm vào nàng cho người xem, liệu người có làm gì được ta không?

Y lại quay về phía Trầm Khuê và bắt đầu đưa tay chạm vào y phục nàng.

Tiêu Đạt quát:

- Vô sỉ, bỉ ổi! Người muốn giết thì giết ta đi! Đừng để ta nhìn thấy hành vi dâm tà của người!

Một lần nữa y quay ngược lại:

- Giết người? Hay đây, sao ta không sớm nghĩ ra kìa? Chỉ cần giết người xong, chẳng phải cả hai mỹ nhân đều thuộc về ta đó sao?

Y bắt đầu vươn tay về phía Tiêu Đạt.

Tiêu Đạt trợn mắt nhìn y và là ánh mắt căm phẫn chứ không hề sợ sệt.

Trầm Khuê và Thượng Quan Phụng cùng kêu:

- Dừng tay! Hoàng Vị Thanh người không được giết y!

- Nếu người giết y thì hãy giết luôn bọn ta! Bọn ta thà cùng chết với y hơn là bị người làm nhục!

Y quắc mắt nhìn Thượng Quan Phụng:

- Người muốn chết chung với tiểu tử? Hừ, ta sẽ cho người toại nguyện. Nhưng trước đó người phải thuận ý ta, phải cho ta những gì ta muốn! Khà... khà...

Và y lại quay nhìn Trầm Khuê:

- Phần muội, sao muội ngăn không cho ta giết y?

Trầm Khuê long mắt lên sòng sọc:

- Người chạm đến y, sau này nếu có cơ hội ta quyết phân thân người trăm mảnh!

Y cười rộ lên:

- Kia, sao muội lại dọa ta như tiểu tử vừa mới dọa ta? Nào, hãy nói thật đi, phải chăng giữa muội và tiểu tử đã... hi... hi...

Trầm Khuê đỏ mặt nạt:

- Đừng nói nhảm! Tuy ta đã quyết trao thân gởi phận cho y, nhưng việc vượt qua vòng lễ giáo thì không bao giờ!

Y ngưng cười:

- Sao? Muội quyết trao thân gởi phận cho y? Tại sao chứ? Sao muội lại chọn y mà không chọn Hoàng Vị Thanh này? Sao muội cứ hững hờ với ta dù ta suốt thời gian qua vẫn luôn để tâm chăm sóc muội?

Trầm Khuê bĩu môi:

- Người chăm sóc ta? Điều này tuy đúng nhưng kỳ thực người chỉ quan tâm đến đao phủ của Trầm gia mà thôi! Người nghĩ ta không đoán ra ư?

Y cười lạt:

- Vậy thì đã sao nào? Một khi ta đã là người của họ Trầm, lẽ nào ta không có quyền am hiểu đạo pháp Trầm gia? Thế nhưng, ta vẫn muốn muội nói cho mình bạch vì sao muội lại chọn y thay vì chọn ta?

Nàng đáp quả quyết:

- So về nhân phẩm và sở học, người tuyệt đối không bằng y! Đó là chưa kể phận nữ nhi như ta chỉ là sở hữu của một người và người đó chính là y!

Y bàng hoàng:

- Nàng muốn bảo nàng đã thuộc về y?

Trầm Khuê từ từ đỏ mặt:

- Y là người đầu tiên chạm vào... vào ta! Vì thế y cũng phải là người duy nhất có đủ tư cách chạm vào ta! Người chỉ cần biết như thế là đủ, bất tất phải hỏi nhiều!

Y giận dữ:

- Nếu là vậy, ta sẽ chiếm đoạt nàng. Thử xem giữa ta và y ai có tư cách hơn, ai sẽ biết cách giúp nàng tận hưởng thú phong lưu! Hừ!

Thấy y sỗ sàng chộp vào y phục của Trầm Khuê, Tiêu Đạt giận đến cực độ, quát:

- Tên súc sinh bỉ ổi! Ta...

Y lập tức quay lại với một ngọn kinh cực mạnh:

- Tiểu tử muốn chết mới dám thoá mạ ta! Nạp mạng!

"Bùng!"

Tiêu Đạt ngã mạnh về phía hậu, cùng một lúc với tiếng kêu thét của hai nàng:

- Ôi chào...

- Đệ đệ!

Như cảm thấy chưa đủ phát tiết, y tiếp tục lao về phía Tiêu Đạt:

- Ta phải giết ngươi!

"Vút!"

Đúng lúc này ở đương trường bỗng xuất hiện một bóng người lao vút vào. Và hành vi của nhân vật này làm cho Thượng Quan Phụng và Trầm Khuê cùng kêu lên vừa kinh hoảng vừa ngạc nhiên tột độ...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>